

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднѣжъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

По възбудения въпросъ. — Християнски домъ. — Бѣлъ майкавъ. — Държакитѣ шраци. — Едно неочаквано щастие. — Раззълчениати споредъ Златоустъ. — Гдѣ ма-соподиваатъ женитѣ. — Новѣтица. — Равни. — Блани и списания. — Корреспонденция.

По възбудения въпросъ и логиката на г. г. Г. Г.

Въ 4-ия брой на списанието си, по поводъ на послѣдното измѣнение на закона по печата, бѣхме възбудили единъ въпросъ, съ който си показвахме мнѣнието относително 86-ия членъ отъ Конституцията, гдѣто, споредъ насъ, дава се право на жената да упражнява всичкитѣ си политически и граждански права, исключая ония, що изрично законитѣ заирѣщаватъ. Ние между друго намирахме за твърдѣ сиравадно, па да-же и необходимо даванетоъ намъ тия права отъ конституцията; но тъй като знаехме, че ще има мнозина, които съвсѣмъ другояче ще разберятъ този членъ, т. е. че тѣ ще го отнасятъ само за мъжетѣ, като исключаватъ жената, поискахме,

заемайки и отъ духа на разни други изъ законитѣ параграфи, да докажемъ, че непрѣмъшно конституцията не само не исключва жената, но напротивъ и единъ видъ налага ѝ тия права, като казва, че прѣдставителитѣ се избиратъ *направо отъ народа*. Женитѣ сж тоже една часть отъ народа, слѣдов. прѣдставителитѣ се избиратъ направо и отъ тѣхъ. Някой си, обаче, Г-нъ Г. Г., кой то едва благоволилъ да прочете нашето *«микро-скопическо списание»* излиза съ една безочлива надмѣнностъ въ II книжка на списанието *«Мисль»* и се мъчи да изопачи казаното отъ насъ, като се удивлява на нашата логика! Той, между друго, като се удивлява на нашата смѣшна (!) логика, казва, че, споредъ насъ, излизало, че и дѣцата можели да бѣдѣтъ избиратели, тъй като и тѣ сж били отъ народа. Не знаемъ, кой разсѣждава смѣшно, ние или той: дѣйстви-телно, казаното му би било истинско, ако *законитѣ не би опрѣдѣлялъ една известна възраст за избирателитѣ*. Това нѣщо британгартъ или

не знае (навѣрно той не чете такива дреболии) или пъкъ съзнателно се прѣструва и се мжчи да излъже и публиката, само и само за да докаже, че нашето разсъждение е абсурдно; че нашата логика е смѣшна! . . . сиромаштъ, колко той самъ става смѣшенъ и прѣдъ самитѣ си читатели. Но нека приемемъ за единъ моментъ несъгрѣшимостта въ логиката на г. Г. Г. Не ще съмнѣние, че споредъ г. Г. Г. всичко, що се говори въ този или другъ, подходящъ на него членъ, се отнася до мжжѣтъ, сир. подъ думитѣ *всѣки подданикъ, гражданинъ, народъ* и пр. трѣбва да се разбира винжги само мжжѣтъ, защото инакъ, ако се разбира съ тѣхъ и жената, то тогава тя ще може да бѣде избирателка и избираема, па, може би, и народна прѣдставителка — нѣщо, което г. Г. не желае. Но да речемъ, че е то прието и отъ насъ и да продължимъ разсъждаванieto си на основание тая приета основа: сжщитѣ думи се срѣщатъ и въ наказателния законъ за прѣстъпниците и прѣстѣпленията; значи и тукъ тия думи трѣбва да иматъ еднакво значение; значи и тукъ трѣбва да се разбира винжги само (вѣли тѣй г. Г?) мжжѣтъ, а не и жената. Сега, поне г. Г. Г. трѣбва да исповѣдаче, че разсъждаваме логично, тѣй като понавикнхмече вече на високоумната Ви и монополизираната Ви логика. И тѣй достигваме до резултатъ, че България е страна, гдѣто жената остава безнаказана, каквото беззаконие и каквото злодѣяние и да би извършила, защото сжществуващитѣ въ отечеството ни закони не се касаѣтъ до веж. Блаженна страна България! . . . женитѣ могатъ да вършатъ, каквото щѣтъ, стига само да не искатъ, што съ думитѣ гражданинъ и пр. да се разбиратъ и тѣ, та да не претендиратъ никога за правото на изборителство и избираемостъ. Но не трѣбва да онеправдаваме г. Г. Г. той въ дълбокоумното си законовѣдомство и въ характеризующата го логичность намира, че най-добрѣ за България е да се въведе епохата на Сивилскитѣ закони, прѣзъ която въ Римъ жрецитѣ тълкували законитѣ, както имъ се скимвало, споредъ обстоятелствата. — Бе, джанъмъ, гдѣ се е дѣнѣлъ до сега тоя новъ сивилски жрецъ, тоя законодателски талантъ, че клетото ни отечество се лута изъ мрачинитѣ на беззаконието и безредието? Ние трѣбва да се гордѣмъ и считаме щастливи, задѣто му дадохме поне поводъ да испѣвне заведнѣжъ и да лѣсне съ всичката налагающа се мждрость. Въ възнаграждение мо-

лимъ го да благоволи да на освѣти, кога именно горнитѣ думи трѣбва да означаватъ мжжѣтъ, а кога — жена, та да можемъ другъ пътъ да разсъждаваме малко по-логично и ние.

Болкото же се касае до нашата малограмотность, заявяваме Ви, че и ние, колкото по-малко малограмотни отъ Васъ и да сме, все пакъ имаме колкото васъ амбицията да знаемъ, кждѣ именно трѣбва да се употребѣи си, а кждѣ му; не слизаеме, обаче, толкова низко, што да се възползуваме отъ една направена по невнимание или по друга причина грѣшка въ известията и отъ тамъ да сждимъ, до колко редакторитѣ на еди-кой-си вѣстникъ сж грамотни или не. Ние не приемаме даже да се оправдаемъ за тая грѣшка, станжала не отъ редакцията: подобни грѣшки се срѣщатъ въ всѣко списание или вѣстникъ. Ние нито даже имаме врѣме да внимаваме въ редакцията на обявленията или малки корреспонденции, съ които сж натоварени да се занимаватъ други лица, както и съ корегиранието. Чудно ни се види, обаче, едно нѣщо: какъ това наше микроскопическо списание, което вие не удостоявате съ вашето високо внимание, привлече Ви вниманието върху неволни нѣкои грѣшки въ обявленията, за които ние не сме давали ни поправки, като не се съмнѣвахме, гдѣто всѣки ще разбере, че това е печатна грѣшка. Значи вие удостоявате съ великодушното си внимание не само разнитѣ статии на списанието ни, но даже и обявленията, всичко всичко онова, което и ние по нѣкой пътъ не четемъ! . . .

Тѣй е то у насъ: говоримъ, за да говоримъ; пишемъ, за да пишемъ. Гдѣ се издава туй списание? Въ България. Ха! хпчъ може ли да бжде отъ Назаретъ нѣщо добро?!!!!

Християнскій домъ.

III. Родителитѣ.

(продължение отъ 5-й брой).

Длъжноститѣ на родителитѣкъмъ чедата.

Ако има нѣщо, което да е най-тѣсно свързано съ сждбата на нѣкой народъ; ако има нѣщо, което да може възбуди сериозното внимание и на началници, и на частни хора; ако има нѣщо, което да е въ състояние да испрѣвари или приготви гибельта на цѣли поколения, то безсъмнѣнно това е възпитанието на дѣцата. Въ него стои причината на процвѣтѣванието или испаданието на народитѣ, на униженieto или въздиганieto на народитѣ, на щастieto или злощастieto на домоветѣ и на личнос-

титѣ, на напрѣдка или ретроградността на човѣчеството. Истина е, че и богатството, и политическото благоразумие, и материалнитѣ сили, и искуствата, и наукитѣ спомогватъ твърдѣ много въ напрѣдка и развитието на цѣлой народъ; но безъ добро възпитание, невъзможно е истинското и продължително благоденствие. Само чрезъ доброто възпитание на дѣцата се развива и расте въ дома съпрѣжеската любовь, синовното почитание и всички останали семейни добродѣтели. Само чрезъ доброто възпитание на дѣцата се осигурява въ обществото еднаквостта на распореданията, почета къмъ законитѣ, повинуването на властитѣ и всичкитѣ граждански добродѣтели. Само чрезъ доброто възпитание на дѣцата се сполучаватъ въ разнитѣ классове добротата, добрата вѣра, трудолюбие и останалитѣ общественни добродѣтели. А възпитанието на дѣцата твърдѣ естествено е възложено на родителитѣ. Родителитѣ сѣ дали съществуването на дѣцата; отъ недрата имъ сѣ излѣзли дѣцата; слѣдователно тѣ сѣ длъжни да се погрижатъ за тѣхъ и да ги възпитатъ. Тая длъжностъ се изисква отъ самото човѣшко сърдце, въ дълбочинитѣ на което е отпечатана любовта къмъ дѣцата. Тая длъжностъ се налага на родителитѣ отъ самото човѣшко общество; защото дѣтето, като се ражда слабо, очаква и приема всячко отъ родителитѣ, а безъ тѣхъ и не може да съществува. Тая длъжностъ е осветена отъ религиата, която поръчва на родителитѣ да си възпитаватъ дѣцата: «Родители, отхраняйте си дѣцата въ учение и назидание Господне». (Ефес. VI, 4.)

А колко велика и висока, но и колко трудна е длъжността на възпитанието. Особено сега повече, отколкото другъ пѣтъ, изпълнението на тая длъжностъ става много мъчно; защото колкото се повече размножаватъ общественнитѣ нужди, колкото се повече продължава испаданието на нравитѣ, колкото повече растѣтъ искушенията и опасноститѣ, на които дѣцата сѣ изложени въ обществото, толкова повече родителскитѣ длъжности ставатъ по-мъчни; толкова повече грижитѣ се размножаватъ, а и трѣбва да се размножаватъ.

Много е мъчна длъжността на възпитанието, не само, защото родителитѣ сѣ длъжни да се подлагатъ на постоянни трудове и пожертвования, но и защото иматъ голѣма отговорностъ прѣдъ своята съвѣсть и прѣдъ обществото. Родителитѣ има да се грижатъ и трудитѣ за своитѣ дѣца, да достигватъ на ежедневнитѣ имъ нужди и да ги прѣдпазватъ отъ всѣкаква тѣлесна опасностъ. А не само за тѣлесното поддържане на дѣцата си сѣ длъжни да се грижатъ родителитѣ, но още и за нравственното имъ образование и развитие. Дѣцата подлежатъ на непосредственото и исключителното влияние на родителитѣ по оная вѣзраст, която опрѣдѣля цѣлия човѣшки животъ; тѣ подлежатъ на непосредственото и исключителното влияние на родителитѣ по дѣтинската вѣзраст, по която,

поради нѣмание знания, опитъ и разсѣдкъ, много е голѣма силата на доброто и злото, силата на навика, невидимото отъ знобикалицитѣ дѣцата влияние; по дѣтинската вѣзраст, по която душата безъ съпротивление приема въикашитѣ впечатления, а волята е още слаба и гѣвкава като клопъ, който се лесно прѣгъва и който рѣката на градинаря нарежда по волята си. Но и подиръ тия години, когато почва вътрѣшната борба на страститѣ, родителитѣ пакъ сѣ длъжни не само да прѣдпазватъ душитѣ на чедата си отъ всѣкаква нравственна опасностъ, но и да възбуждатъ отрано и развиватъ най-благороднитѣ имъ духовни сили, да образуватъ и облагородяватъ душитѣ и сърдцата имъ. Да, родителитѣ иматъ голѣма отговорностъ за дѣцата си, а нищо не може ги оттърва отъ виновността въ тѣхното загубване. Всевишний съдникъ винаги запитва родителитѣ чрезъ съвѣстта: гдѣ сѣ онии, що ви сѣмъ далъ? гдѣ сѣ чедата, които ви сѣмъ повѣрилъ? гдѣ сѣ онии невинни души, на които упазването възложихъ вамъ?

Но дали всичката отговорностъ носитѣ родителитѣ? Чедата не се ли изгубватъ изъ обществото като корабъ въ отворено море? Не се ли случва, щото понѣкога отлични родители да иматъ много лоши дѣца? А лоши родители да иматъ примѣрни дѣца? Да, има, дѣйствително, нѣкоя истина въ това; защото всѣки човѣкъ, като свободно същество, не подлежи като машина на влиянието на околнитѣ си. Но слѣдва ли отъ това, че възпитанието не е една сила необорима? Всѣвидневната практика не доказва ли, че всичко зависи отъ първото възпитание, че лишението отъ него напуска неиспълнима празнота, че впечатленията на дѣтинството оставатъ незаличими? Историата не увѣрява ли думитѣ на единъ великъ философъ, че възпитанието може да промѣни лицето на земята? че въ всѣки домъ се изпълва едно дѣло, на което влиянието се простира отъ поколѣния на поколѣния, вѣчно? А като сѣ родителитѣ първитѣ на дѣцата възпитатели и учители, кой ли може оспори, че тѣ носитѣ ако не всичката, то поне по-голѣмата частъ отъ отговорността за загубването на дѣцата имъ? Въ духовния свѣтъ се случва, каквото и въ никненieto и порасването на съмето; то зависи, дѣйствително, отъ силата на природнитѣ елементи, но най-паче то зависи отъ оногова, който оре нивата и приготвяла земята, искоренява трѣветѣ, прави дълбоки бразди и сѣ доброто сѣме въ плодородната земя. Такива сѣ и родителитѣ. Тѣ обработватъ и приготвяватъ нивата, нѣжното дѣтинско сърдце. Тѣ искореняватъ отъ дѣтинската душа трѣветѣ на суетността, егонизма и чувствата. Тѣ набраздяватъ дълбоката духовна бразда, браздата на повинността въ съвѣстта и нравствения законъ. Тѣ засѣватъ въ невинната дѣтинска душа доброто сѣме: съмето на любовта къмъ всичко добро, велико и благородно. Тѣ сѣ трудо-

любивитѣрачи; но въ сѣщо врѣме и буднитѣ пазачи и хранители, които съ неспеше око и въ пламенѣ мечъ пазѣтъ входа на дѣтинското сърце, за да не дойде неприятельтъ и засѣе въ него тръне.

Такъва е отговорността на възпитанието, което е възложено на родителитѣ. А и не само по-големата част на отговорността по възпитанието на дѣцата носѣтъ родителитѣ, нѣ и неизбѣжна е за тѣхъ длѣжността на възпитанието. Да; никой баща или майка не може възложи тая длѣжностъ другому. Никой не може каза: нѣмамъ врѣме да си възпитама дѣцата; имамъ друга работа. Войникътъ може ли каза: нѣмамъ врѣме да си остава на мѣстото? Учителтъ може ли каза: нѣмамъ врѣме да уча дѣцата. Съдникътъ може ли каза: нѣмамъ врѣме да съдѣя? За изпълняване длѣжността на възпитанието и бащата, и майката сѣ длѣжни да иматъ врѣме, защото тая длѣжностъ е най-първата, най-свещената, най-висшата. Недѣйте казва. родители, че за тая цѣль имате учителитѣ: така вие си отговарвате най-главната длѣжностъ и право, най-дѣлбоката почетъ, най-големото наслаждение. Да, наистина, учителитѣ могатъ и трѣбва да ви простиратъ помощна рѣка, но вие имате инициативата, вие имате по-големата отговорностъ. Та какво? мислите ли, че учителитѣ ще могатъ искорени отъ сърцата на дѣцата ви тръне-тъ, що вие сте засѣли въ тѣхъ чрѣзь слабостта и лѣнността си, чрѣзь отстъпчивостъ прѣдъ всичкитѣ имъ своенравия? Мислите ли, че учителитѣ могатъ тѣй машинално измѣни дѣцата ви, когато вие забравяте, че училището създа просто надъ основитѣ, които вие сами сте положили; че училището по-скоро проучва, нежели възпитава, когато вие не протѣгате помощна рѣка къмъ учителя; когато вие — нѣщо, което е много лошо — явявате се много пѣти въ училището, само да прѣпятствувате въ трудното дѣло на учителитѣ и подбудите лѣнността, непочтенността и прѣзрѣнието на дѣцата ви къмъ възпитателитѣ и учителитѣ имъ? О, какво прѣстъпление извършватъ ония родители, които забравятъ, че никой не може ги замѣсти въ възпитанието на дѣцата; че, ако слѣнчевитѣ лѣчи могатъ се замѣсти чрѣзь искусствената топлина, ако слѣнчевата свѣтлина може се замѣсти съ слабата свѣтлина на свѣтильника, то могатъ тогава грижитѣ и любовта на родителитѣ се замѣсти съ ония на друго лице? А какво да кажемъ за прѣстъпленето на ония родители, които, за да живѣятъ по-леко или по една проста суетность или една лекоумна надмѣнность прѣдаватъ си дѣцата на чужди лица, на които нравственитѣ чувства сѣ твърдѣ малко развити; които сѣ съвсѣмъ недостойни за такова довѣрие и не рѣдко вливатъ въ невиннитѣ души на дѣцата отровата на безнравственността и разврата. Родителитѣ съ твърдѣ голъми грижи пазѣтъ елмазитѣ, що притежаватъ; но дали дѣцата имъ сѣ по-малоцѣнни елмази отъ ония, що украсяватъ косата и рацѣтъ, и дали е

по-малко застрашително допиранieto на чуждитѣ рацѣ до дѣцата или до украшенията? (Слѣдва)

Къмъ майкитѣ.

Не трѣбва да се отчайвате, ако дѣцата ви оставатъ назадъ въ училището отъ своитѣ си съврѣстници и не напредватъ съ тѣхъ заедно. Ужаснитѣ епитети, които имъ отдаватъ, и неделикатнитѣ постѣпки и прѣзрѣния на съученицитѣ обескоравяватъ ги и отчайватъ.

Внимавайте дѣтето ви да не се обескорави. Ако то нѣма способността да изучава и разбира прѣподаденото, навѣрно то има способности за други по-достойни работи. Потърсѣте съ него заедно онова, за което естествено е повикано.

Добро е, безсѣмьявно, цѣлокупното учение въ училището, но това има и тозъ недостатѣкъ, што да не открива частнитѣ способности на дѣтето. Всичкитѣ дѣца се подлагатъ на едни и сѣщи условия, а учителитѣ не държатъ никакви бѣлѣжки относително характера, стрѣмленията и индивидуалнитѣ способности на всѣко отдѣлно дѣте. Опасността е явна за едно дѣте, чието стрѣмление не сме ъ врѣме разбрали.

Ако едно дѣте е неспособно за еди-кое-си учение; ако то не показва никаква заинтересованность или нѣма способностъ за прѣподаденото, нека го опѣтватъ къмъ онова, за което се стрѣми и ще се отличи единъ день. Ако пѣкъ то губи напраздно врѣмето си и се мѣчи да втѣлпи въ ума си, каквото естествено не може, не ще бѣде въ състояние да бѣде полезенъ въ нищо.

Великитѣ маже се отличихъ, слѣдвайки своитѣ си индивидуални стрѣмления, а никога каквото наследственно имъ се налагало. Тѣ сѣми сѣ начертали свой пѣтъ чрѣзь способнитѣ си. Ако дѣтето ви не напредва като другитѣ, оставѣте да слѣдва онова, за което има любовь и наклонность, като бѣдете увѣрени, че ще има добри резултати; умственното занимание съ дѣца първозни и слаби трѣбва да се почне отъ седмата година. Всички, които възпитаватъ дѣца, говорѣте имъ право и деликатно; защото по-лесно имъ се втѣлпяватъ думитѣ въ паметта имъ, отколкото всѣко друго нѣщо.

М. Нево (лѣкаръ).

Дѣтскитѣ играца.

(Продължение отъ брой 7-й и край).

Но всичкитѣ горѣказани усвѣршенства на куклитѣ не способствуватъ, освѣнъ материалната страна на дѣлото, защото въ тия кукли нищо друго не се вижда, освѣнъ кадифета, коприна, атлазъ, украшения и всѣкакви други дѣтели. Всичко въобще е по най-новата мода; повече даже: тѣ прѣдшѣд-

ствуватъ истинската мода, защото надъ тѣхъ се прави проба по-напредъ, а въ слѣдующия день се прѣдава на публиката.

Прѣдолагате ли, прочее, че малкитѣ ви момичета на XIX вѣкъ ще се нуждаятъ да се научатъ отъ куклитѣ какъ да се отнасятъ въ обществото? Мислите ли, че затворенитѣ имъ устни, и луксознитѣ имъ дрехи, че ще ги научатъ на въжливостъ и благоприличие?

Мислите, прочее, че тия бездушни същества, облѣчени така за бала или посѣщение, ще внушатъ на чедото ви чувство за семейния животъ и домакинството? Такива госпожи (куклитѣ) безсъмнѣнно трѣбва да живѣятъ въ палати, украсени и снабдени съ най-скъпоцѣнни покълцини. И всичко това за куклата!

Ето защо азъ желала бихъ щото моралний да надминава материалния напредѣкъ; защото първий именно помага най-много за възпитанието на дѣцата. Безсъмнѣнно трѣбва да има игралца чисто забавителни и художествени за упражнението тѣлото и развитието на духа; но, съ една рѣчь, нека се размножатъ по-добри игралца, а именно такива, въ които първа роль да играйтъ историята, земеописанието, живописването, архитектурата и др. обикн. науки, и нека се ограничи употреблението на другитѣ случайни игралца, които развалятъ у дѣтето понятието за доброто; нека се унищожатъ игралцата, които не само нѣматъ никакво добро влияние върху развитието на тѣлото и духа, но напротивъ разврѣщаватъ ги и подбуждатъ у дѣтето лоши страсти и инстинкти.

А за да се постигне това прѣобразяване въ игралцата не трѣбва да се повика на помещъ 'търговецътъ или дѣтенцето; но майкитѣ, защото тѣмъ принадлежи главно да промѣнятъ работата. Така всинца ще спечелѣтъ и безсъмнѣнно и тѣ, майкитѣ, виждайки чедата си да се занимаватъ съ прости игралца, и тѣ ще се повърнатъ къмъ простотата!

(отъ френски) М. В. Симеоноза.

Едно неочаквано щастие.

(оригиналенъ расказъ.)

Помнѣй го добръ, като че виждамъ сега прѣдъ очитѣ си онѣзи ужасна картина! Какъвъ студъ! Каква виелица! Всичко наоколо бѣше погрито съ дълбокъ снѣгъ, който продължаваше да пада като парцалъ. Нощта бѣше ужасна, а слѣдующия день бѣше новата година. Трѣбваше да се ходи въ черковата рано, много рано. На кой смѣше да излѣзе вѣнъ отъ къщата си? Казвахъ, че вѣлцитѣ гладни отъ нѣколко дни обикаляли селото. А Радовата дъщеря трѣбваше да се качи ей тамъ на върха на онѣзи канари, покрити съ снѣгъ, за да запали свѣщъ въ мѣнастиря, тамъ прѣдъ иконата на св. св. Петръ и Павелъ. Това бѣше Лѣсковскій мѣнастирь, който отъ Лѣсковецъ се виждаше, като че

се опира до небето, като че се сношавахъ тамъ свецитѣ съ небеснии Богъ. Тѣзи картина особено неѣмъ вечеръ по-величественна и по-страшна се виждаше. Тамъ бѣше ужасно да се ходи даже денемъ съ такова лошѣво врѣме, камо ли нощта? Къмъ разсъмванието Радовата дъщеря Руска трѣбваше непрѣмнѣнно да се качи тамъ, да се моли за Петра, защото до онова врѣме той не бѣше се завърналъ още отъ чужбина, макаръ венчки, които съ него бѣхъ тръгнали, намирахъ се вече при свонитѣ си. А пъкъ Руска прѣдчувствуваше злини. — Боже, миличке, дапо да е за добро! — Но кой знае, Ето че го нѣма още. Значи изгубенъ! Подиръ ѝ се обѣщавъ, че новата година непрѣмнѣнно ще бѣде при тѣхъ и ще си мѣни прѣстеникъ. Каква радостъ! Колко ще ѝ завиждатъ другаркитѣ ѝ! Защото Петръ бѣше най-красивий юнакъ въ селото Лѣсковецъ. Той знаеше и нѣколко езци: Румѣнски, Нѣмски, даже и Французки. Обиколѣлъ е всячки тия мѣста като градинаръ, и неговото искусство и честностъ бѣхъ пѣвѣстни на всѣкъдѣ. Той се влюбилъ въ Руска още отъ малка възраст. Думата е била дадена отъ майкитѣ имъ още при ражданнето имъ, защото тѣ и двамата се родили въ мѣсецьМай. Тѣзи прѣкрасна природа, въ този сезонъ имъ подарила отъ всичкитѣ си красоти и благоуханя. Каквото нѣмаше Руска допълваше това Петръ; така щото тѣ двамата бѣхъ се родили единъ за другъ, а отъ съединението имъ се съставляваше единъ цѣлъ Майски цвѣтъ съ всичкитѣ си красоти. Дълго врѣме тѣ си живѣехъ наедно, тѣй като Руски отъ малки години още бѣше изгубила майка си, а баща си не помѣше никакъ. Петровата майка се е грижила за пейното възпитание, та и Руска ѣмъ наричаше майка. Дълго врѣме тя мислѣше, че сѣ братъ и сестра съ Петра, но напоследѣкъ тѣ се разбрахъ, че не сѣ били единотробни. Петровата майка не забрави тогази да имъ съобщи, че тѣ отъ малки още били сгодени съ дума, а когато ще пораснатъ, Руска ще бѣде пейна снаха.

Оттогава Руска почна да се черви прѣдъ Петра, когато той се връщаше отъ чужбина.

— Уфъ си базваше ти, когато Петъръ закѣсняваше отъ да се върне, нѣли е по-добръ мамо, Петъръ тази година да не излѣзе вече отъ Лѣсковецъ и да работимъ тукъ наедно? Вижъ толкова момчета оставатъ, защо и ние да не останемъ? Слава Богу имаме си всичко. Ще работимъ наедно!

— Още една година, щерко, и Петъръ ще се върне вече и послѣ Богъ е добръ. Но тѣзи година бѣше послѣдната. Трѣбваше вече да си мѣнятъ и да се вѣнчѣйтъ. Руска вече бѣше мома възможала. Тя бѣше майски трандафилъ; здрава, руменеста, прѣкрасна, а Петъръ — юнакъ великанъ, хайдушки снѣгъ. Слухъ се носѣше даже, че Петъръ не напраздно се скиталъ въ Европа като градинаръ. Той ималъ и други цѣли — народни; за това имаше и слухове, че той билъ изгубенъ нѣкъдѣ. Баба Стоенкиний даже снѣгъ Иванъ казвалъ, че той стколъ още билъ убитъ нѣкъдѣ отъ нехранимайковци. То-

зи слухъ отчая всияца, а особенно Руска. Тя бѣше неутѣшима; но пакъ хранѣше една надежда въ сърцето си, като не можеше и не желаше да върва подобно нѣщо за единъ такъвъ юнакъ. — Милничке Богородице! ти ми помогни, каза тя, пази ме отъ злини! — И скокна изъ къщата.

Нощта продължаваше да е тъмна и снѣгътъ падаше още на едро. Черковнитѣ камбани не бѣха още извѣстили Християнетѣ за новата година. Руска погледна къмъ мѣнастиря св. св. Петръ и Павелъ и ѝ се стори, че се намира надъ мраморна скала. Мѣсечината бѣше ясна, а слабата отъ далечъ свѣтлина на мѣнастиря едва показваше покритата отъ всѣкъдѣ височина. Но кой смѣе да се качи на такова мѣсто, Въ такова врѣме? Петъръ при заминаването си ѝ казалъ, че, ако не си дойде ѝ врѣме за новата година, да запали свѣщъ на мѣнастиря! Това бѣше ужасно прѣдсказание, но бѣше шеговито казано отъ него. Но ето го въма — значи умрѣлъ!

* * *

Литургията въ малката черкова на Лѣвковския мѣнастирь св. св. Петъръ и Павелъ се намираше вече къмъ свършването си. Попътъ току-що бѣ казалъ думитѣ: «съ страхомъ Божи поступите», когато се чухъ два гърмежа. Всички присѣтствуващи се стрѣснаха и обърнаха повече вниманието си да слушатъ какво бѣше. Нѣкои отъ тѣхъ искокнаха навънъ, за да затворятъ вратитѣ и да взематъ позиция отъ нападението на хайдутетѣ. Така прѣдположиха тѣ за туй неочаквано гърменне. — «Но кой смѣе да се доближи тукъ!» си казваха старцитѣ, «особенно прѣзъ такова лоштво врѣме?!» Обаче найсетѣ и тѣ не закъсѣха да грабнатъ, кой брадва, кой пушка, и кой каквото му падаше въ рацѣтѣ; защото слѣдъ гърмежа се чухъ и гласове неразбрани. Въ черковата освѣнъ мѣнастирския персоналъ нѣмаше нигой; само единъ младъ юнакъ, който прѣди малко бѣше западилъ свѣщъ и се молѣше Богу. Той се виждаше да е пѣтникъ, който се принуди да се отбие тамъ. Той прѣвъ скокна слѣдъ гърмежа и слѣдъ него всичкитѣ почти присѣтствуващи. Тѣ чухъ вече човѣшки гласъ да иска помощъ, не обаче отъ човѣшко нападение, но отъ вълчево! — »Кой лудъ съ такова врѣме трѣгналъ да се моли тукъ?! каза единъ. — »Нима въ селото нѣмаше ли черкова?«. Обаче затекоха на помощъ, и скоро разговиха вълцитѣ и отгърваха полумъртва жертвата съ раскъсани тукъ-тамъ дрехи. Прѣвъ се хвърли непознатий тамъ пѣтникъ и грабна полумъртвото тѣло и въ рацѣ го занесе въ една топла стая. Но, о ужасъ! това бѣше женско тѣло! Бѣше самата Руска, държеща въ едната си ръка една малка пушка!

— Руске, каза непознатий, Руске! далѣ си ти или очитѣ ме лѣжатъ? Тя е; да, тя е! Но що ли дари сама тукъ!? Почаха да ѝ растриватъ, за да ѝ дадатъ помощъ. Единъ попъ избѣрборѣше една молитва, а другий — намазваше ѝ съ нѣщо: навѣрно

съ масло отъ кандилето на Св. Петра. — Дали ще се свѣсти! каза непознатий и съ нетърпѣние слѣдѣше всѣко нейно движение, като не даваше да ѝ пипатъ на всѣкъдѣ.

— «Па ти кой си? му забѣлѣжи единъ. . — Сестра ми е, отговори той. — Петре! избѣрбори тя съ затворенѣ очи.

— Руске! азъ съмъ! тука съмъ! отговори и ѝ цѣлуна по челото.

Момата малко се свѣсти; дадохъ ѝ да пне несъзнателно малко светена вода и тя отвори очитѣ си. — Петре! каза пакъ; — Руске! отговори той и ѝ пригърна. Момата пакъ остана нѣколко минути въ безсвѣсть.

Слѣдъ малко тя се свѣсти и се намѣри въ обятията на Петра. Каква радостъ! Св. Петъръ ѝ подарилъ за нова година единъ даръ. — Петъръ ѝ спасилъ живота.

Тя бѣше умаломощена. Месата ѝ бѣха осинѣли отъ ударитѣ! Тя расправя защо е трѣгнала да го дари. Петъръ тогази чакъ си припомни послѣдната си дума, която е казалъ шеговито, а пакъ тя безъ да обърне внимание на ужасния студъ и опасността, трѣгнала да изпълни неговата послѣдняя дума.

Тѣ благодариха Бога за чудесната срѣща и чудесното спасение и трѣгнаха вече за въ селото, защото Руска казваше, че мама ще ги чака; не знае, че съмъ тукъ; за това и се наказахъ, но всичко вече забравихъ.

— Руске, рече той; ти си слаба, та не можешъ да вървишъ. — Съ тебе азъ се осѣщамъ здрава и доста силна да вървиѣ до селото!

* * *

Не бѣше изминало много врѣме отъ горѣказаната случка и въ селото Лѣсковецъ се забѣлѣзваше едно особенно радостно движение. Момитѣ се готвѣха за свадбата. А момцитѣ се надпрѣварваха съ своитѣ си услужливости да ознаменатъ тѣзи свадба колкото се може повече. Веселието и радостта бѣха общи. Петъръ се оженваше за Руска, та съставляваха единъ нераздѣлимъ букетъ.

Тѣ не забравиха, обаче, никакъ случката при мѣнастиря.

Една Лѣсковченка.

Развлѣченията споредъ Златоуста.

Не ти съвѣтвамъ да отбѣгвашъ съвсѣмъ развлѣченията и удоволствията; но съвѣтвамъ ти да се отнасяшъ къмъ тѣхъ, както прилича на единъ християнинъ. Искашъ ли да насладишъ душата си, да удовлетворишъ духа си и да успокоишъ сърцето си, както прилича на Божие чедо? Посѣщавай често градинитѣ, качвай се по високитѣ хълмове, слизай на крайморието, расхождай се изъ полетата и подъ сѣпчеститѣ дрѣвеса, гдѣто духа вѣтрецѣтъ, шурцитѣ и птицитѣ чуруликатъ и рѣчицата клозоче; гдѣто всичко е ползотворно за тѣлесното здра-

вие и душата, и нѣма никакво раскаяние отпослѣ за това наслаждение. А освѣнъ това ти имашъ жена и дѣца; кое наслаждение и радостъ могатъ се сравни съ тѣхъ? Имашъ къща; имашъ приятели, които сѣ по-приятни отъ всичкитѣ други радости и полезни нѣща. Защото кое нѣщо е по-драго отъ дѣцата? какво по-мило отъ жената за оногони, който знае да свързва благоразумието съ кроткостта и наслаждението?

Гдѣ гласоподаватъ женитѣ.

Прѣдъ видѣ на послѣднитѣ агитации въ полза на правото да гласоподаватъ женитѣ въ Съединенитѣ Държави на Америка не ще бѣде безинтересно за нашитѣ читатели да знайтѣ, че въ почти всичкитѣ страни по земното кълбо женитѣ сѣ имали право въ нѣкои случаи да гласоподаватъ.

Въ Англия, Шотландия и Уейлсъ женитѣ гласоподаватъ за всички избирателни служби, освѣнъ за членове (депутати) на Парламента.

Въ Франция учителитѣ избиратъ жени членове въ всичкитѣ учебни комисии.

Въ Швеция женитѣ гласоподаватъ за всички избирателни служби освѣнъ за прѣдставители.

Въ Норвегия тѣ гласоподаватъ по всички дѣла, касающа се до управлението на училищата.

Въ Ирландия тѣ гласоподаватъ за членове на комисии, които управляватъ пристанищата на портоветѣ и въ гр. Белфастъ за градски свѣтници.

Въ Руссия домакински гласоподаватъ за всички избирателни служби.

Въ Финландия тѣ гласоподаватъ за всички служби.

Въ Австро-Унгария тѣ гласоподаватъ чрѣзъ свои прѣдставители за всички избирателни служби.

Въ Италия вдовици гласоподаватъ за депутати на Камарата.

Въ Хиндустанъ женитѣ упражняватъ правото на гласоподавание.

Женитѣ иматъ право да гласоподаватъ за членове на градския свѣтъ въ Капската Колония, която владѣе на единъ милионъ квадратни мили.

Въ Нова Зеландия женитѣ иматъ право да гласоподаватъ за градски свѣтници.

Въ островъ Исландия; островъ Манъ, между Англия и Ирландия, Питквернския островъ въ южния Тихий океанъ женитѣ иматъ пълно право на гласоподавание.

Въ Канада женитѣ въ всѣка областъ иматъ право да гласоподаватъ за градски свѣтници.

Съединенитѣ Държави и територии сѣ дали на женитѣ право да гласоподаватъ за нѣкои избирателни служби. (Хр. Свѣтъ).

Повѣтица.

По стволчетата на житата виждаме да се овива и вирѣе едно нѣжно, бѣличко, ароматно цвѣте.

То се притиска о слабитѣ стѣбла, като че ли при тѣхъ търси защита.

Въ това цвѣтно море, което прѣдава прѣстъръ видѣ на свѣдбитѣ, отличава се и привлича погледа ни този простъ бѣлъ цвѣтъ; но ние, по принципъ нѣма да го откъснемъ за въ своята китка.

За происхождението на *повѣтицата*, — така наричатъ цвѣтето — приказва се слѣдната впечатлителна басня:

Въ часа три, когато Христосъ на кръста берѣлъ душа, Ерусалимъ потрепералъ отъ силно земетръсение. Церковната завѣса се расцѣпила на двѣ; духоветѣ наставали отъ гробоветѣ си и трѣгнали да се свитатъ по града; живитѣ истрѣпнали отъ ужасъ и взели да бѣгатъ отъ страхъ.

Всичко посървяло; дървесата тѣжовно шумоляли, а шумацитѣ чрѣзъ листата си проявявали своитѣ ридания. Заедно съ природата жалѣли и цвѣтити.

Въ този часъ и распялтии отъ дѣсната страна на Исуса Христа разбойникъ билъ обзетъ отъ дълбока скръбъ. Той се каелъ за грѣховетѣ си и молѣлъ Бога за милостъ и опрощение.

И Христосъ му казалъ:

„Още днесъ ще бѣдешъ съ мене въ рай!“

Тѣзи думи на най-свѣтлия Владѣтель на свѣта проникнали сърцето и душата на разбойника. Опрощението и милостта Божя, които се излѣли върху него, който толкозъ тежко грѣшилъ, дълбоко го покъртили. Отъ окото на грѣшника бликнала една горѣща сълза и капнала отъ посинѣлото вече лице на умиращия.

И отъ тѣзи сълза, произстекша изъ едно кайѣще се сърце, израснало на часа едно тънко, пълзеще растение, пълно съ бѣли нѣжни пѣпчици. То се повлѣкло по дървото на кръста и обвило позѣтъ на Сина Божия.

Това било знакъ на покорство, на жалъ и благодарностъ на кайѣщия се умиращъ разбойникъ, който издѣхналъ съ благата вѣра, че още днесъ ще бѣде въ рай.

Цвѣтето наричатъ хората „повѣтица“. Бѣлий цвѣтъ е символъ на очищение, а пълзещето стѣбло — знакъ на покорство.

Погледѣтъ на това цвѣте припомня на хората за Божието милосърдие и ни учи да прощаваме и ние на ближнитѣ си, за да прости Господъ и намъ нашитѣ грѣхове.

прѣведе отъ чesки Б. Хитова.

Разни.

— Въ единъ отъ прѣдишнитѣ си броеве *бѣлме* съобщили, че директорката ни г-жа Ноева е подала едно прошение до тукашнето градско общинско управление, за да се запише въ избирателитѣ книги, обаче сега се научаваме че г-нъ кметътъ оставилъ безъ послѣдствие молбата на директорката ни, безъ обаче да прѣдстави това прошение на свѣта и безъ да мо-

тивира причина на това илю. Г-жа Ноева ще възбуди дѣло против градския съветъ за тоя произвол и отнемане безъ причина правата ѝ!

Жена въ статистическото бюро. Говори се че дирекцията на статистическото централно отделение въ Белгия щяла да се възложи на жена. Споредъ Белгийскитъ журнали на тая жена щяло да се възложи статистическото издирване и изучаването на работниците жени въ Белгия.

Олимп. игри. Международнитъ олимпийски игри въ Атина се свършихъ. Ирритъ траехъ, сѣлис, програмата на комитета за тая цѣль, 9 дена и на последния денъ побѣдителитъ се вѣчяхъ. Прѣзъ всичкото врѣме на триенето на ирритъ въ Атина имало около 70—80000 души. Най-много спечелишитъ въ ирритъ сж Американцитъ и Герцитъ. Единъ гъркъ на име С. Луѣ изминжл едно разстояние отъ 40 километра за 2 ч. 58'. Стадиуматъ, въ който ставатъ ирритъ събиралъ около 60000 души.

**** Женски конгресъ.** Минжлия мѣсецъ, Априлъ, въ Парижъ имало единъ женски конгресъ, въ който взели участие няколко стотини жени изъ разнитъ части на свѣта и не малко мъже. Въ тоя конгресъ сж разискани много важни въпроси, касаещи се до жената, напр. народносѣта на омъжената жена, за вземането женитъ прѣдъ видъ при съставянето каквито-да-е закони; за съставяне закони относително омъжаването и развода; за правата на дѣцата; за уравниването женитъ съ мъжестъ въ всѣко отношение и др. т. п.

Книги и Списания,

получени въ дирекцията ни.

Zensky olzor, Roenfk I, V Praze, dne 25. dubna, 10 kvetna 1896. Cislo 6, 7.

Християнскій свѣтъ, год. V брой 5. Май. 1896. Руссе.

Правилникъ за събиране посредствомъ пощенската служба стойността на цѣлни книжа.

Покана за записване абонати на книгата „Отледването на дѣцата“ която ще състои отъ около 5 печатни коли ще струва само 1 левъ. Венчко трѣбва да се адресира въ книжарницата на Г-нъ Д. Р. Maloskifsky, Tulca (Romanie).

Младши. Год. V, кн. VIII. 1896 г. *Казанлъкъ*.

Учителъ год. III, кн. VIII, Априлъ 1895-1896. Пловдивъ.

Φλοῖστος отъ Константинъ II. Кулмаси, Варна. Стихотворенията на г. Кулмаси прѣдвѣщаватъ, че той единъ денъ ще бѣде добъръ поетъ, тъй като неговитъ стихове не сж насиственни, но сж записани съ прѣчувственето на сърдцето, както трѣбва и да бѣждтъ, и както и той самъ казва това въ поемата: «ὁ στίχος»

ЮРИДИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ излиза подъ редакцията на Стефана С. Бобчевъ.

Съдържанне:

I. Голяла грѣ-живъ и завещание въ българската зазруга.
П. В. Оджановъ.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието	л. 3.—
— на списанието съ притурката	« 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието	« 4.—
— на списанието съ притурката	« 7.—
за странство — на списанието	« 5.—
— на списанието съ притурката	« 9.—

Отговорница: Т. Г. Ноева.

II. По закона за бирниците. Н. Д. Новачевъ.

III. За грьдварителното дирение. Д-ръ Нейковъ.

IV. Нѣкои забѣлки върху начина на прѣподаването въ юридич. факултети. Прѣв. М. М. Р.

V. Съдебна грантика. I. Върхов. Кассационенъ Съдъ. — XVIII. Може ли съдътъ да измѣнява формулцията на рѣшителната клетва въпрѣки съгласнето на страната, която е прѣдложила? — Ако съдътъ има това право, то така формулираната или видоизмѣнената отъ него клетва, може ли да бѣде прѣдложена на противната страна и безъ съгласнето на тѣзи отъ странитъ въ прѣсеса, която за рѣшеннето на спора е прибѣгнала къмъ рѣшителна клетва? — XIX. Неиспълнение на договоръ по причина на смъртъ на одного отъ договорницитъ страни служи за законна причина за отсрочване на изпълнението до уреждане на опекунство надъ малолѣтнитъ. — XX. Съдътъ по същество има ли право да излиза извънъ съдържанието на наемателния договоръ за да създава право и задължения?

VI. Нашия печатъ по съдебно-правнитъ въпроси. — «Домашенъ приятель» — върху дуела.

VII. Гравителствени нареѣби, озржани и гр. — Какъ да се проваждатъ и завържатъ прѣводи и други книжа въ Министерството на Вѣншинтъ Дада. (Окржбно № 2665 до Г. г. окржж. управители).

VIII. Разни вѣсти и бѣлки. — Леонъ-Сей. — Законътъ за съществитъ касни приложень.

IX. Обявление за дѣлата на Върх. Кассац. Съдъ. прѣзъ мѣсецъ май т. г.

X. Нови книги и спасяния.

Извѣстия.

1. Съ настоящия брой се испраща 2-та кола на премията «Въспитанието на момитъ».

2. Съобщаватъ се всички ония отъ г. г. абонатки и абонатитъ ни, които не сж се издѣлжили още, че другитъ коли на премията ни нѣма да имъ се пратѣтъ, ако не побързатъ да се издѣлжѣтъ.

LE FOYER

DOMESTIQUE

JOURNAL pour la FAMILLE

Publie chaque semaine des articles inédits sur tout ce qui intéresse le cercle de la famille: éducation, morale, hygiène, économie domestique. Il vient d'inaugurer un service timbrologique destiné à rendre d'excellents services aux amateurs. Il fait également une large place à des productions littéraires de nature à delasser en instruisant. Sa tendance et son esprit le recommandent tout spécialement aux mères de famille et à la jeunesse. Il peut être mis entre toutes les mains et chacune de ses années représente un cadeau d'étrennes aussi utile qu'attrayant, sous forme d'un beau volume de plus de 600 pages, relié dans un emboîtement spécial.

L'ABONNEMENT EST DE 6 FR. POUR L'ANNÉE ET 3 FR. POUR 6 MOIS.

Demander à M. M. Attinger Frères, Neuchâtel, des livraisons specimen gratuites.

Венчко, що се отнася до списанието или притурката, испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ, въсѣкви обявлениа, относещи се до госпожи и госпожици, приематъ се. Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон

Печатница Л. Нитче — Варна.